

Consell Tributari

Expedient: 249/00

El Consell Tributari, reunit en sessió de 7 de març de 2001, coneixent del recurs presentat per T.C.M.B. sucursal a Espanya, i estudiada la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En data 21 d'abril de 1999, l'Institut Municipal d'Hisenda emeté notificació de provisió de constrenyiment a nom de T.C.M.B. Na sucursal a Espanya en concepte de liquidació de l'impost sobre activitats econòmiques per activitat desenvolupada en el local situat en el passeig ..., núm. ..., relativa als tres primers trimestres de 1996, d'import 1.406.459 ptes., amb el següent desglossament: 1.030.673 ptes. de principal, 206.135 ptes. de recàrrec i 169.651 ptes. d'interessos. La notificació es practicà en el c/ ..., núm. ..., de Madrid. L'import del deute fou ingressat pel subjecte passiu en data 21 de maig de 1999.

2.- El 4 de juny de 1999, T.C.M.B. sucursal a Espanya interposà recurs d'alçada contra la citada provisió de constrenyiment, en el qual manifestava que en data 15 de juliol de 1996, T.C.M.B. Na participà com a societat absorbida en una operació de fusió, com a conseqüència de la qual desaparegué la dita entitat, i es mantingué C.B. sucursal a Espanya, entitat absorbent, com a única sucursal a Espanya del banc resultant de la fusió, amb domicili a Madrid, i es modificà posteriorment la seva denominació social a l'actual de T.C.M.B., sucursal a Espanya.

3.- Així mateix, la recurrent manifesta:

a) Que en data 5 d'agost de 1996, T.C.M.B. Na presentà davant l'Agència Tributària de Madrid el model 036, notificant el cessament d'activitat, amb efectes a partir del 14 de juliol de 1996, per fusió amb una altra entitat bancària, i assenyalant com a domicili a Madrid, c/ ..., núm. ...

b) Que en data 6 d'agost de 1996, la mateixa entitat presentà davant l'Ajuntament de Barcelona el model de baixa de l'activitat per fusió amb una altra entitat bancària, a efectes de l'impost sobre activitats econòmiques i la taxa de recollida

de residus sòlids, i posa de manifest en el recurs que en el dit model hi mancava una casella específica on consignar el nou domicili a efectes de notificacions.

c) Que en data 14 d'agost de 1996, C.B. sucursal a Espanya presentà davant l'Agència Tributària de Madrid el model 036, notificant el canvi de denominació social, que a partir de llavors és el de T.C.M.B. sucursal a Espanya, assenyalant com a domicili als efectes de notificacions el passeig ..., núm. ..., de Madrid.

d) Que en data 10 de setembre de 1996, T.C.M.B. Na no comptava amb cap centre de treball en el passeig ..., núm. ..., de Barcelona.

4.- En vista de tot això, la recurrent fonamenta la seva impugnació de la provisió de constrenyiment, d'una part, en l'absència de notificació de la liquidació en període voluntari per part de l'Ajuntament, i de l'altra, en el fet que no és ajustada a dret la notificació practicada per via edictal, i sol·licita l'anul·lació de la dita provisió i la devolució del recàrrec de constrenyiment i del interessos, que entén indegudament ingressats.

5.- Cal indicar que en data 10 de setembre de 1996, l'Ajuntament envià la liquidació de l'impost al passeig ..., núm. ..., de Barcelona, i que, essent desconegut el destinatari, T.C.M.B. Na sucursal a Espanya, en la dita direcció es procedí a la notificació edictal en el Butlletí Oficial de la Província.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Si bé és cert, com indica la Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda, que la recurrent, tot i que comunicà a l'Ajuntament el cessament d'activitat per fusió amb una altra entitat bancària, no li comunicà, de conformitat amb el que es disposa en els articles 45.2 de la Llei general tributària i 19.3 de l'Ordenança fiscal general, cap domicili a efectes de notificació dels tributs ja meritats, per la qual cosa tal notificació tingué lloc en l'últim domicili conegut de T.C.M.B. Na amb resultat infructuós, s'ha de tenir en compte que abans de procedir a la notificació a través d'anuncis s'havia d'intentar la notificació personal en el nou domicili de la recurrent, perquè aquesta és perfectament possible com es raona a continuació.

Segon.- En efecte, segons una reiterada i consolidada doctrina jurisprudencial, el Tribunal Constitucional ha manifestat que no ha de tenir lloc la

pràctica massiva de notificacions a través d'edictes, excepte en el supòsit per al qual està previst en la legislació, atès que les notificacions domiciliàries estan dotades d'una força superior que garanteix el dret a la defensa constitucionalment consagrada, per oferir la seguretat de la recepció pel destinatari (STC 156/1985, de 15 de novembre). Per l'alt tribunal, de l'article 24 CE es desprèn que quan de les dades en poder de l'Administració es dedueix l'existència d'interessats, és necessària la localització personal, i la via de la notificació per anuncis només es pot utilitzar subsidiàriament quan després d'una activitat adequada i suficient indagadora per part de l'Administració no s'ha pogut notificar personalment al deutor. A aquests efectes, per tal que sigui procedent de manera justificada la notificació edictal per anuncis és necessari que l'Administració acrediti amb la deguda suficiència i segons les circumstàncies que no s'ha pogut practicar la notificació personal.

En aquest sentit, resulta il·lustrativa sobre aquesta doctrina la sentència del TC 156/1985, de 15 de novembre, relativa a la notificació per edictes practicada per un òrgan judicial, però igualment traslladable a l'àmbit que ens ocupa, segons la qual: Des d'una perspectiva constitucional, que és la que aquí importa, el caràcter supletori i excepcional de les notificacions per mitjà d'edictes, la seva consideració com remei últim de comunicació de l'òrgan judicial amb les parts, no només requereix l'esgotament previ de les altres modalitats que, per oferir la seguretat de la recepció per l'interessat de la cèdula, doten d'una major efectivitat al dret a la protecció del qual serveixen les notificacions. A més d'estar formalment justificada la declaració judicial de tenir a persones interessades en un procés en un lloc ignorat, pressupòsit de fet per a recórrer al sistema d'edictes, ha de contar amb fonament material, exigència que es compleix justament i amb plenitud quan, en atenció a criteris de raonament, es tingui la certesa que no és possible la comunicació amb aquestes per altres mitjans.

Tercer.- Així doncs, la previsió de l'article 59.2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, o de l'article 103.3 del Reglament de recaptació, que es refereixen a la impossibilitat de la notificació personal com a causa per a recórrer a la notificació mitjançant anuncis quan l'interessat sigui desconegut o s'ignori el lloc de la notificació, no es dóna en aquest cas pel fet que no concorrien cap d'aquestes dues circumstàncies, ja que es tracta d'una entitat fàcilment localitzable en el seu nou domicili en el moment en què s'havia de practicar la notificació de la liquidació, com ho prova el fet que la provisió de constrenyiment s'hagi notificat en el dit domicili. Per això, s'ha de considerar improcedent la notificació de la liquidació mitjançant anunci en el Butlletí

Oficial de la Província, i en conseqüència mancada de validesa la provisió de constrenyiment impugnada, per aplicació de l'article 138.1.d) de la Llei general tributària.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs interposat; ANUL·LAR la provisió de constrenyiment recorreguda; NOTIFICAR la liquidació de referència al domicili actual de la recurrent, i RETORNAR les quantitats que resultin indegudament ingressades.